

f. Monika Hlavinková
základ kázání: 1M 25,20-24

Javorník 29.6. 2025

Z dnešného textu sme sa dozvedeli, že Izák mal 40 rokov, keď sa oženil s Rebekou. Dovršil 60 rokov, keď sa mu narodili synovia. Teda celých 20 rokov bolo v jeho živote ticho. Boh mlčal 20 rokov. Za ten celý čas sa nesplnilo ani jedno zo zasľúbení, ktoré dal Boh Abrahámovi. 20 rokov sa neudialo nič. Len modlitby, nádeje a starosti.

Tých 20 rokov muselo byť veľmi ťažkých. Ťažkých vydržať pevný vo viere. Aj v našom živote je to podobné. Aj pri nás Boh často mlčí. Je ticho, nič sa nedeje, zápasíme s ťažkosťami, trápeniami, každodennými starosťami a ostáva nám len nádej a modlitba. Počas tých rokov sa Izák modlil. Modlil sa za svoju manželku Rebeku, aby im Boh požehnal dieťa. A na túto modlitbu nakoniec Boh odpovedal.

Boh pre nás bratia a sestry v našom živote pripravuje mnoho prekvapení. Sú chvíle, keď dlho čakáme, modlíme sa a myslíme na to, že Boh je Pánom. Možno na svoju modlitbu nedostaneme odpoveď hneď, no keď Boh odpovie, je to dar milosti, je to zázrak, láska, len je treba vytrvať.

Potrebné je len jedno, vedieť sa stíšiť, skloniť sa, vedieť Bohu odovzdať svoje starosti i radosti, byť trpezlivý a plný nádeje. Je treba vydržať v modlitbe tak, ako Izák. Buďme aj my schopní pomodliť sa za svojich blízkych. Lebo skôr či neskôr Boh

odpovie. Z lásky odpovie na každú úprimnú modlitbu. Trpezlivý zaiste započuje a pocíti Božiu odpoveď.

„Keď sa však synovia zrážali v jej živote povedala, ak je tomu tak, načo som v tomto stave a šla sa pýtať Hospodina.“ Títo ľudia aj napriek mnohým trápeniam a skúškam, mali preto jednoduchý a krásny život, lebo sa vždy mohli pýtať Boha.

Bratia a sestry, máme sa kam obrátiť? Máme sa koho opýtať? Vtedy, keď v našom vnútri zápasia rôzne pocity, keď sme nútení zastaviť sa na rôznych križovatkách života a nevieme ako ďalej, myslíme vtedy na to, že sa môžeme opýtať Pána? Modlím sa, čítam slovo Božie, hľadám Boha vo svojom živote, ktorý mi určite odpovie a ukáže smer. Spýtam sa Pána. Je možné rozprávať sa s Ním, povedať mu o všetkých svojich vnútorných bojoch, o tom čo ťa trápi a bolí, s čím si nevieš poradiť. To je modlitba. Modlitba nie je nikdy monológ, je to rozhovor, kde ja vyjadrím svoje myšlienky a zároveň načúvam Božiemu hlasu.

Nevieme presne ako Boh odpovedal Rebeke, možno v modlitbe, možno v sne. Odpoveď znela: „dva národy sú v tvojom živote a dva rozvetvia z tvojho vnútra, jeden kmeň prevládne druhý a starší bude slúžiť mladšiemu.“ V tej dobe bolo nepredstaviteľné, že by starší bol sluhom mladšiemu, veď starší všetko zdedil a vládol v rodine. A Boh hovorí, že v tejto rodine, teraz a tu to bude opačne. Rebeka sa s tým musí vyrovnáť a zmieriť. Pretože Boh zmýšľa inak ako ona, inak ako tradícia.

Aj my sa musíme zmieriť s tým, že nie vždy je to tak, ako si to predstavujeme my, ako si to my myslíme. Aj my musíme

v pokore priznať, že Božie myšlienky sú iné ako tie naše. Boh sa môže skloniť a pozdvihnúť aj toho slabého. Preto tak často strácame nádej, trpezlivosť, lebo si myslíme, že Boh rozmýšľa tak ako my. Preto nás učil modliť sa „bud' vôľa tvoja ako v nebi tak i na zemi“. Rebeka to prijala, pretože sa pod jej srdcom pohol život.

Pocítili ste už aj vy niekedy, že sa vo vašom srdci niečo pohlo? Hlboko vnútri, vzopretie sa, boj, Boh vypočul tvoju modlitbu a ty si pocítil, že si požehnaný? Že aj v tvojom vnútri sú dva národy, starý a nový Adam, starý a nový človek, ktorí proti sebe bojujú? A niekedy sa zdá, že ten starý Adam, hriech víťazí a potom Boh položí ruku na tvoje srdce a povie „starší bude slúžiť mladšiemu“. Ja som v tebe začal nový život a ten bude panovať nad hriešnym starým človekom.

Keď sa Rebeke narodili synovia, starší dostal meno Ézau, to znamená ryšavý, chlpatý. Bol človekom polí a lesov. Ézau bol človekom krvi a zlata, chýbala mu krotkosť a láska. Jákob je na vzhľad príjemný a krotký. Pomáhal matke, no chýbala mu česť a úprimnosť. Jeho meno znamená podvod (päta).

Bratia a sestry, každému z nás niečo chýba. Možno to ani nevidíme, ale vidia to tí, ktorí s nami žijú. Každému z nás niečo chýba. Len jednému nič nechýbalo Ježišovi. Preto celý náš život môžeme priniesť pred Neho, aby doplnil to, čo nám chýba. Nemusíme sa báť, že by nás neprijal. Veď pozrime na dvojtvárneho Jáкова, Boh sa k nemu sklonil, prijal a vyvolil. Nie, že by bol lepší, že by si to zaslúžil, ale preto, že Boh tak

rozhodol. Boh sa takto sklonil aj k apoštolovi Pavlovi, keď bol na ceste prenasledovať kresťanov. Takto Boh pretváral a menil aj iných ľudí, aj nás. Aby sme sa vedeli v tichosti, pokore, úprimnosti srdca pomodliť. Vyvolil a pretváral v nás to, čo je hriešne, zlé. A doplniť to, čo chýba.

Z textu sa dozvedáme, že Ézau nemal záujem o Božie požehnanie, Božiu lásku. Keď sa raz unavený vrátil domov, videl ako Jákob dačo varí a ani nepoznal názov jedla, len povedal, „daj sa mi najesť z toho červeného jedla, lebo som unavený.“ Jákob zareagoval rýchle a vypočítavo „predaj mi prvorodenstvo a hneď ti dám“. Ézau veľmi ľahko predal to, čo nie je na predaj. Rovnako aj my často ľahko predávame svoje nebeské dedičstvo. Aj my sme unavení, keď prídeme domov nie je čas pomodliť sa. Lacno predávame to, čo nie je na predaj. Neskôr to oľutujeme tak ako Ézau. Nemáme čas na milé slovo. Nepomodlíme sa, lebo sme unavení a je z toho mesiac, rok...

Sme unavení na lásku, odpustenie, unavení počúvať slovo Božie. Raz dva predáme svoje cennosti za misu šošovice, a neskôr oplakávame svoje chyby a znova sa snažíme získať späť to, čo nám patrí a už to nejde.

Akoby sme v Ézauovi videli ľudí, ktorí hovoria, načo je mi požehnanie, modlitba, spoločenstvo? Som zaneprázdnený, pracujem, som unavený. Tak hovoril aj Ézau a potom prichádza za otcom a prosí o požehnanie. Ale predané sa už nedalo vrátiť späť.